

Ήμουν πάντα ένα πρόβλημα. Ύπαρξη ατίθαση, πεισματάρη, από μικρή σωστός διάλογος όπως έλεγε κουνώντας το δάχτυλο ο παππούς κάθε φορά που αναγκαζόταν να επέμβει για να γλιτώσει τα κατοικίδια της γειτονιάς από τα καινούργια βασανιστήρια που είχα σκαρφιστεί. Κι άλλοι το έλεγαν, αλλά μόνο ο παππούς δεν έκρυβε κακία. Θύμωνε, φώναζε, αλλά δεν σήκωσε ποτέ χέρι πάνω μου. Γείτονες, συγγενείς, φίλοι, ακόμη και οι γιατροί του ιατρικού κέντρου της πόλης –συνηθισμένοι να μας βλέπουν τουλάχιστον μια φορά το μήνα για ράμματα και τα σχετικά– διαβεβαίωναν τη μητέρα μου ότι το σχολείο θα με έβαζε στο σωστό καλούπι, ότι σύντομα θα ηρεμούσα. Τελικά, ούτε άδικο είχαν ούτε και δίκιο. Το καλούπι δεν ήρθε στα μέτρα μου ή, για να το πω καλύτερα, εγώ επέλεξα να μην μικρύνω για να χωρέσω σ' αυτό. Έτσι, αναγκάστηκα μεν να ηρεμήσω, αλλά παρέμεινα πρόβλημα για τους γύρω μου με κάπως διαφορετικό τρόπο. Τόσα χρόνια άλυτος γρίφος για τους συμμαθητές μου, έχουν την τάση να με κοιτούν σαν εξωγήινη και τώρα, στο λύκειο, αποφεύγουν συστηματικά την παρέα μου, μην τυχόν τους λιμπιστώ και τους απαγάγω για πειράματα στον πλανήτη μου. Διαρκής απογοήτευση για τη μαμά. Φαίνεται πλέον καθαρά στο βλέμμα της· κουράστηκε να κουβαλιέται κάθε τόσο για να παραλάβει από τον διευθυντή το κατασχεμένο κινητό μου, να απολογείται για να γλιτώνω τις αποβολές· ντρέπεται για μένα. Τέλος, αδύνατη εξίσωση για τους καθηγητές, χαμένος κόπος να ασχοληθούν μαζί μου. Με περνάνε στις τάξεις από ψυχικό για να νιώθουν καλύτερα με τον εαυτό τους, σε μια ασυνείδητη προσπάθεια να τονώσουν τον εγωισμό τους και να αντισταθμίσουν έτσι την ανικανότητά τους να καταλάβουν.

Η Ιωάννου, καινούργια στο σχολείο, δεν έχει πάρει ακόμα χαμπάρι, κι έτσι η παρατήρησή της στο τέλος του μαθήματος «Νίκη, αυτή τη φορά περιμένω να γράψεις κάτι. Δεν είναι δύσκολο το θέμα, ε;» ήταν η τέλεια πάσα για να ξεσπάσουν τα γνωστά ειρωνικά σχόλια από τους συνήθεις υπόπλους της τάξης. Δεν τους έδωσα σημασία –όπως πάντα–, έγνεψα καταφατικά στην κακόμοιρη την Ιωάννου, η οποία δεν είχε καταλάβει τη γκάφα της και κοιτούσε σαν χαζή τους συμμαθητές μου να βγαίνουν διάλειμμα, γελώντας.

Ανάσκελα στο κρεβάτι, με τα χέρια κάτω από το κεφάλι, χαζεύω τα ραγισμένα σημεία του σοβά στο ταβάνι. Προσπαθώ να ξαναπαιξω στο μυαλό

μου το σκηνικό αυτής της κωμικοτραγικής θεατρικής παράστασης που ανέβηκε σήμερα στο μάθημα από τους συμμαθητές μου. Κι όμως, όλα είχαν ξεκινήσει τόσο όμορφα. Αυλαία άνοιξε η Ιωάννου με ένα αστείο σκετς, καθώς παιδευόταν με το κρυφό μενού μέχρι να καταφέρει να φορτώσει στον διαδραστικό ένα ασπρόμαυρο βίντεο από μια μεγάλη συγκέντρωση, άλλης, πολύ παλαιότερης εποχής. Είμαι σίγουρη ότι κανένας τους δεν έπιασε την ειρωνεία αυτής της άτυπης μάχης ανάμεσα στην τεχνολογία και το παλιομοδίτικο υλικό, αλλά δεν περιμένω κάτι περισσότερο από τους συνομηλίκους μου. Ο ομιλητής στο βίντεο είχε αυτοπεποίθηση, παλμό, και το κοινό χειροκροτούσε συνεχώς. Ο τύπος το 'χε με τα πλήθη. Τον παρακολουθούσε όλη η τάξη με απόλυτη προσοχή και ησυχία –σπάνιο φαινόμενο για μάθημα Ιστορίας– καθώς η φωνή του απλωνόταν στιβαρή, κυρίαρχη, σε όλη την αίθουσα. Είχε πλάκα, όταν κάποια στιγμή, ξαφνιάστηκαν όλοι –εκτός από εμένα– όταν ο τύπος τα πήρε απότομα και άρχισε να φωνάζει, κουνώντας νευρικά τα χέρια στον αέρα σαν τη μάνα μου όταν γκρινιάζει για τον λογαριασμό της ΔΕΗ ή τα έξοδα του σούπερ μάρκετ. Μέχρι εκεί, όλα καλά. Στη συζήτηση όμως άρχισε η υποκρισία. Ο Ανδρέας μίλησε για δημοκρατία – για να εντυπωσιάσει προφανώς την Ελένη– αν και ξέρει μια χαρά να καθοδηγεί το παρεάκι σε όλα τα τρολαρίσματα στην ομαδική. Τόνιζε με έμφαση τις λέξεις, κορδώθηκε ευθεία σαν να του κόλλησαν σκουπόξυλο στην πλάτη, προσπαθώντας να μοιάσει του τύπου από το βίντεο αλλά δεν κατάφερε να πείσει κανέναν. Έπειτα η Γιώτα τόλμησε να μιλήσει για ισότητα, χωρίς να ντρέπεται που κοροϊδεύει την Άννα για τα κιλά της και μάλιστα πίσω από την πλάτη της. Χειρότερος από όλους ο Παναγιώτης, φοβερίζει και ενοχλεί κάθε μέρα τον Πέτρο –που η μόνη του ατυχία είναι το μικροκαμωμένο σουλούπι του– αλλά δεν δίστασε να πει πόσο σημαντική θεωρεί την ελευθερία. Κι αυτό το σκιάχτρο η Ιωάννου καμάρωνε για τη δήθεν μεταδοτικότητά της. Ας είναι. Αυτή τη φορά θα γράψω. Δεν ξέρω τι ακόμα, αλλά θα βρω χρόνο. Κάτι θα γράψω! Τρεις λέξεις είναι, πόσο δύσκολο είναι να τις συνεχίσω;

Τετάρτη, η μαμά έχει διπλοβάρδια, δεν θα τη δω μέχρι τα μεσάνυχτα. Έβαλα να φτιάξω μακαρόνια όταν ανακάλυψα ξεχασμένη την τσάντα με το φαγητό του μικρού πάνω στον πάγκο, δίπλα στο νεροχύτη. Τώρα τελευταία όλο κάτι τέτοια κάνει και γυρνάει νηστικός από το ολόημερο. Δεν το κάνει επίτηδες,

ξεχασιάρης είναι. Ευτυχώς ο Θέμης είναι εντάξει αδελφός, καμία σχέση με εμένα στην ηλικία του· δεν θα μας άντεχε δύο επαναστάτες αυτό το σπίτι. Τώρα πια καταλαβαίνει, δεν γκρινιάζει που μένουμε μόνοι μας τόσες ώρες, βοηθά και η προθυμία της κυρίας Βάσως που του κάνει τα χατίρια τα απογεύματα όσο λείπω στη δουλειά.

Κάθε πέντε λεπτά μπαίνω στην ομαδική για να χαζέψω σχόλια και βίντεο που ανεβάζουν οι συμμαθητές μου. Θέλουν να φαίνεται ότι κάνουν την εργασία και προσπαθούν να το παίξουν ποιητές και μεγάλοι συγγραφείς. Πώς είναι δυνατόν να μην καταλαβαίνουν την υποκρισία τους; Μέχρι κι ο Φάνης συμμετέχει στο αυτάρεσκο παιχνιδάκι τους. Κρίμα, τον είχα για έξυπνο. Παρακολουθώντας το παραλήρημά τους, δεν μπορώ να αποφασίσω αν τους λυπάμαι ή τους σιχαίνομαι, αλλά είμαι σίγουρη ότι δεν αξίζουν περισσότερο από τον χρόνο μου. Στις έξι πάνω βάρδια. Πρέπει να προλάβω να βάλω δύο πλυντήρια, να τα απλώσω και να σιδερώσω μερικά εσώρουχα και μπλούζες από τα ασιδέρωτα για τους τρεις μας. Ευτυχώς σήμερα δεν θα έχει πολύ κουβάλημα· τέλειωσε χθες επιτέλους το μαρτύριο του στοιβάγματος της νέας παρτίδας εκατοντάδων απορρυπαντικών στα ντέξιον της μικρής αποθήκης.

Τσέπωσα το εικοσάρικο κι έφυγα βιαστικά για το σπίτι. Ακολουθώ μηχανικά την ίδια πάντα διαδρομή: πρώτα χαλαρό περπάτημα μέχρι τις μεταλλικές σκάλες της γέφυρας πάνω από τον ηλεκτρικό, έπειτα διασχίζω πιο γρήγορα το σκοτεινό παρκάκι απέναντι από την πολυκατοικία μας. Προλαβαίνω πάντα να κλέψω ένα σκάρτο πεντάλεπτο για τσιγάρο πριν ανέβω επάνω. Παλαιότερα κρυβόμουν πίσω από κανένα δέντρο στο παρκάκι, αλλά καιρό τώρα δεν με νοιάζει, στέκομαι ακριβώς έξω από την πυλωτή, αδιαφορώντας για τα βλέμματα περαστικών ή ενοίκων. Δεν έχω κοιτάξει καθόλου το κινητό, δεν θέλω να το κάνω. Θα σκεφθώ κάτι δικό μου να γράψω, δεν χρειάζομαι τις εμπνεύσεις τους.

Μπαίνω στο διαμέρισμα και βρίσκω την κυρία Βάσω στην κουζίνα. Με ένα κοφτό νεύμα του κεφαλιού, μου δίνει να καταλάβω ότι ο μικρός έχει κοιμηθεί και ταυτόχρονα κάνει ότι πλένει τα πιάτα, μήπως ντραπώ και της δώσω κάτι για τον κόπο της. Την παραδέχομαι, δεν το βάζει κάτω. Κάθε φορά βρίσκει κάποια καινούργια ασχολία να σκηνοθετήσει για να πετύχει το σκοπό της. Δεν της δίνω. Αυτά τα κανονίζει η μαμά. Της βάζω μόνο σε μια σακούλα

δύο πακέτα ρύζι και μια ζάχαρη απ' την αποθήκη. Ευτυχώς δεν προσέχει την ημερομηνία λήξης και μου αδειάζει γρήγορα τη γωνιά.

Είναι η καλύτερη ώρα της ημέρας, απόλυτη ησυχία, απόλυτη μοναξιά. Συνήθως σωριάζομαι στον καναπέ απέναντι από την ανοιχτή τηλεόραση, σε μια κατάσταση πλήρους ακινησίας από την οποία δραπετεύουν μόνο τα δάχτυλά μου πάνω στην οθόνη του κινητού. Περιμένω τη μαμά για να πάω για ύπνο. Σήμερα όμως είναι διαφορετικά. Βάζω τα δυνατά μου να πείσω τον εαυτό μου ότι δεν είμαι κουρασμένη. Ανοίγω σε μια λευκή σελίδα το πρώτο τετράδιο που πιάνει το χέρι μου απ' την τσάντα. Αυτή τη φορά κάτι πρέπει να πω. Δεν θέλω, αλλά πρέπει. Γράφω τις τρεις λέξεις με τα ωραιότερα γράμματά μου, κοιτώ τον κενό χώρο ανάμεσα στις γραμμές και κλείνω τα μάτια. Τα ανοίγω απότομα, ρουφώντας αέρα σε μια βαθιά ανάσα και προσπαθώ να χαμογελάσω για να μου δώσω ώθηση.

Έχω ένα όνειρο. Να έχω όνειρα. Ωραία όνειρα με θάλασσες, λουλούδια, λαμπερούς ήλιους.

Καθώς παρατηρώ τις λέξεις, ολοστρόγγυλες και τακτοποιημένες, παντελώς ακίνδυνες, μακάριες στην αρμονία τους, αρχίζει να βαραίνει ξαφνικά το κεφάλι μου και νιώθω κάτι μέσα μου να ξεσηκώνεται. Με κατακλύζει σαν πελώριο θαλάσσιο κύμα κι αρχίζω να σκίζω με μανία τη σελίδα του τετραδίου, γεμίζοντας το πάτωμα με ακανόνιστα κομμάτια χαρτιού. Κάνω μια μικρή παύση όταν αρχίζουν να πονάνε τα χέρια μου κι έπειτα συνεχίζω το σκίσιμο με μεγαλύτερη μανία. Τελικά μου περνάει. Πιάνω ξανά το τετράδιο. Αυτή τη φορά η μύτη του στυλό αρχίζει να πληγώνει βαθιά το χαρτί σε μια καινούργια σελίδα.

Έχω ένα όνειρο. Να έχετε όνειρα. Γιατί δεν έχετε και δεν το ξέρετε.

Δεν ξέρω αν θα το αφήσω. Βάζω το τετράδιο στην τσάντα με την υπόσχεση στον εαυτό μου να αποφασίσω το πρωί. Χρειάζομαι χρόνο. Δεν είναι κακό, αλλά δείχνει αδυναμία. Δεν θα τους δώσω τη χαρά ότι κατάφεραν να με λυγίσουν. Θα λυγίσω μόνο όταν θα θέλω εγώ. Σίγουρα δεν θα το δείξω στη μαμά.

Βασίλης Βουρλούμης